

Al Saló de Cent de la Casa de la Ciutat de Barcelona, el dia VINT-I-NOU DE GENER DE DOS MIL SETZE, s'hi reuneix el Plenari del Consell Municipal, en sessió extraordinària, sota la presidència de l'Excma. Sra. Alcaldessa Ada Colau Ballano. Hi concorren els Ims. Srs. i les Imes. Sres. Tinents d'Alcaldia, Gerardo Pisarello Prados, Laia Ortiz Castellví, Jaume Asens Llodrà i Janet Sanz Cid, i els Ims. Srs. Regidors i les Imes. Sres. Regidores, Gala Pin Ferrando, Agustí Colom Cabau, Laura Pérez Castaño, Mercedes Vidal Lago, Josep M. Montaner Martorell, Eloi Badia Casas, Xavier Trias i Vidal de Llobatera, Joaquim Forn i Chiariello, Sònia Recasens i Alsina, Teresa M. Fandos i Payà, Jaume Ciurana i Llevadot, Gerard Ardanuy i Mata, Jordi Martí i Galbis, Mercè Homs i Molist, Francina Vila i Valls, Raimond Blasi i Navarro, Carina Mejías Sánchez, Francisco Sierra López, Sonia Sierra Infante, Maria Magdalena Barceló Vereja, Santiago Alonso Beltrán, Alfred Bosch i Pascual, Jordi Coronas i Martorell, Juan José Puigcorbè i Benaiges, Montserrat Benedí i Altés, Trini Capdevila i Burniol, Jaume Collboni Cuadrado, Carmen Andrés Añón, Daniel Mòdol Deltell, Montserrat Ballarín Espuña, Alberto Fernández Díaz, Ángeles Esteller Ruedas, Xavier Mulleras Vinzia, María José Lecha González, Maria Rovira i Torrens i Josep Garganté i Closa, assistits pel secretari general, el Sr. Jordi Cases i Pallarès, que certifica.

Hi és present l'interventor municipal, el Sr. Antonio Muñoz i Juncosa.

Constatada l'existència de quòrum legal, la Presidència obre a les deu hores i cinc minuts aquesta sessió extraordinària convocada per tractar exclusivament l'assumpte següent:

PART INFORMATIVA

1.- Estat de la ciutat 2015.

La Sra. ALCALDESSA saluda a totes les persones presents i dóna l'especial benvinguda a totes les veïnes i veïns, així com als representants de les entitats que assisteixen a aquesta sessió extraordinària del Plenari del Consell Municipal per tractar l'estat de la ciutat, i es dóna, així, continuïtat a una bona pràctica iniciada en el mandat anterior, però amb la novetat de realitzar-se al Saló de Cent, com a expressió de la màxima solemnitat i importància, i el qual permet disposar d'una major capacitat per a l'assistència de públic.

Seguidament, inicia la seva intervenció tot recordant als membres del Plenari del Consell Municipal que l'informe sobre l'estat de la ciutat està penjat al web de l'Ajuntament des de fa dies, i que recull els principals indicadors socioeconòmics de la ciutat en renda, salut, habitatge, economia o participació.

Precisa que, atès que disposa d'un temps limitat, se centrarà a destacar les dimensions més rellevants de l'informe i, sobretot, en les respostes en forma de plans i polítiques que el Govern de la ciutat està donant o aspira a donar als reptes plantejats.

Indica que les dades de l'informe ratifiquen que la primera dimensió que emergeix

clarament és el creixement de les desigualtats a la ciutat en el repartiment de la riquesa que genera entre ciutadans i entre barris. Constatada, doncs, que la Barcelona d'avui és més desigual que la de fa vuit anys, quan va iniciar-se la crisi, a causa de l'empobriment de les classes mitjanes i el creixement de les situacions de vulnerabilitat i pobresa entre les classes populars. Per tant, la desigualtat és una qüestió que respon a dinàmiques globals i no és atribuïble a un mandat concret, però sí que hi pot haver polítiques que la incrementin, o altres que la frenin i la reverteixin.

Concreta que el percentatge de rendes altes i moltes altes ha disminuït del 20 al 16% en el període 2007-2014, mentre que les rendes baixes i molt baixes han passat del 22% al 37% en el mateix període, percentatges que palesen un eixamplament de la diferència entre rics i pobres. Indica que a aquest increment cal afegir-hi la situació de vulnerabilitat que afecta moltes llars barcelonines, i de forma rellevant dones, gent gran, població d'origen estranger i les persones aturades de llarga durada que tenen dificultats per reincorporar-se al mercat laboral. Afegeix que el nombre de menors en risc atesos als centres oberts ha augmentat d'un 27,4%; que el nombre d'àpats servits als menjadors socials ha augmentat d'un 38,4%; que l'atur continua sent la principal preocupació per al 30,3% dels barcelonins segons els darrers baròmetres municipals, i malgrat que ha experimentat un descens d'ençà del 2013, a la ciutat continua havent-hi prop de noranta mil persones aturades, de les quals la meitat fa més d'un any que no treballa, fet que comporta un risc de cronificació de la situació d'atur.

Continua dient que un 10% de les llars no poden fer front regularment al pagament de l'aigua, el gas o l'electricitat, mentre el cost d'aquests serveis bàsics ha crescut un 33%.

Continuant en l'àmbit de la desigualtat entre barris, confirma que la crisi ha extremat les diferències entre territoris a Barcelona, tal com demostra que la renda familiar disponible a Pedralbes és 4,25 vegades la de la Trinitat Nova. Tanmateix, assenyala que en l'aspecte que aquesta desigualtat esdevé més crua és quan s'analitza com afecta la salut de la ciutadania i es comprova que la diferència d'esperança de vida mitjana entre un veí de Pedralbes i un de Torre Baró és d'11 anys.

Afegeix que aquestes desigualtats també es reflecteixen en la dimensió econòmica del territori, tal com expressen indicadors com l'índex d'aprofitament del teixit comercial i l'índex de dotació comercial en funció de barri i districte, que mostren un eix central que gaudeix de bona salut comercial i, en canvi, un eix Besòs, i en menor mesura Llobregat, amb dèficits de salut comercial.

Observa que, en general, aquestes dades que ha donat i moltes altres de l'informe són alarmants i requereixen mesures urgents, sense esperes ni excuses.

Remarca que la lluita contra les desigualtats ha de ser el principal repte que han d'afrontar com a ciutat i ha de servir-los per afrontar els desafiaments socials i ambientals que marcaran les properes dècades.

Alerta que no es poden permetre dues Barcelones i, per això, el seu Programa d'actuació municipal (PAM), que ahir va presentar el primer tinent d'alcaldia, posa èmfasi en el projecte col·lectiu. Insisteix que volen una Barcelona amb 73 barris amb identitat pròpia, una ciutat diversa, però també única en drets i oportunitats per a tothom.

Concreta que davant aquesta situació calien mesures de xoc, així, explica que només d'arribar al Govern de la ciutat en van començar a implementar, com ara els 8,5 milions d'euros extraordinaris per a ajuts de menjador, que han triplicat el nombre d'alumnes que reben ajuts extraordinaris; o la mateixa xifra per a ajuts urgents al pagament del lloguer que han beneficiat més de dues mil vuit-centes famílies; i la

posada en marxa del servei d'intervenció en la pèrdua d'habitatges. Afegeix, entre aquestes mesures, la modificació pressupostària, i concreta que els primers mesos de mandat han mobilitzat més de cent milions d'euros per a beques menjador, plans d'ocupació, augment del parc d'habitatge públic i altres mesures socials, i destaca que això s'ha fet gràcies a l'acord polític amb els grups d'ERC, del PSC i la CUP, que van facilitar l'aprovació de la modificació pressupostària perquè els diners no es guardessin al calaix.

Continua dient que s'han dedicat 500.000 euros a reforçar el programa comunitari de salut als barris amb pitjor situació socioeconòmica, ajuts de 100.000 euros per pal·liar els efectes de copagament sanitari, i 6,8 milions per a plans d'ocupació, en un nombre de 1.500 de nous.

Quant a la violència masclista, assenyala que el 2014 van ser assassinades cinc dones a Barcelona, i destaca que s'ha ampliat l'horari del servei d'atenció, recuperació i acollida a les víctimes de la violència masclista, i han fet una primera campanya de ciutat que prefigura una política estructural i transversal, ja que el Govern considera la lluita contra la violència masclista una absoluta prioritat del mandat.

Admet, però, que no n'hi ha prou amb mesures de xoc, que es van emprendre com una primera mesura d'urgència, sinó que cal treball amb mesures redistributives a mitjà i llarg termini, amb perspectiva de drets. Per aquest motiu, assenyala que en l'àmbit de treball han presentat un pla de xoc contra l'atur de molt llarga durada que beneficiarà més de dues mil persones; alhora, han plantejat la renovació i l'ampliació dels programes de Barcelona Activa dirigits a persones en situació d'exclusió social. Afegeix que està en estudi una renda municipal que complementi els ingressos dels ciutadans per situar-los per damunt del llindar de la pobresa.

Continua dient que una altra de les prioritats és el parc d'habitatge públic per fer front a l'emergència habitacional, atès que ara com ara només hi ha un 1,3% del parc existent com a habitatge de lloguer social, que contrasta amb el 15% i fins al 20% del total del parc a les ciutats europees.

Afegeix que s'està mobilitzant l'habitatge buit, i reitera que han signat un conveni amb la SAREB que ha de permetre ampliar en 200 habitatges del parc públic de lloguer social, a més dels que s'estan establint aquests dies amb diverses entitats bancàries. Explica que s'han adquirit més de cent seixanta pisos per sota del preu de mercat, a més d'impulsar i mobilitzar els solars municipals buits per a la construcció d'almenys dos mil nou-cents habitatges nous en règim de lloguer social durant el mandat.

Entrant en el terreny de l'educació, que qualifica de peça clau per a una ciutat justa i democràtica, assenyala que s'ha revertit la privatització de la gestió de dues escoles bressol, i que s'aposta per l'FP bàsica amb 28 convenis amb onze entitats socials i vuit centres educatius per oferir formació a 461 joves en risc social.

Quant a l'àmbit de la salut, remarca la necessitat de blindar la sanitat pública aturant de soca-rel derivacions d'especialistes a la sanitat privada i les retallades a les urgències; i afegeix que es dona un nou impuls a les obres de l'Hospital del Mar amb l'aportació de quatre milions d'euros provinents de l'ampliació pressupostària que ha esmentat abans; així com la posada en marxa de la Taula de Salut Mental a Barcelona.

Destaca que una altra política estructural per combatre la desigualtat és la de cultura, amb una nova orientació que superi la concepció mercantilista i percebi la cultura com un dret i un factor per a la cohesió social i territorial, amb una clara aposta per un model cultural descentralitzat als barris per universalitzar l'accés a la cultura i

protegir la creació, potenciant la cultura de ciutat enfront dels models basats en la cultura-esdeveniment o la cultura-espectacle. Concreta que es destina el 5% del pressupost a aquest àmbit, i que compara amb el menys de l'1% que hi destina la Generalitat.

Diu que volen aprofitar l'oportunitat provinent del mandat anterior, que és la declaració de Barcelona com a ciutat literària per la Unesco.

En l'àmbit de l'esport, destaca que es tracta d'una eina fonamental per al lleure, la salut i la cohesió social, i indica que han presentat un programa de promoció de l'atletisme de base amb una dotació de més de tres milions d'euros.

Finalment, destaca el Pla de barris que van presentar recentment, amb una previsió d'inversió de 150 milions d'euros al llarg del mandat als quinze barris amb més dificultats i majors símptomes d'estar-se quedant enrere i configurant una Barcelona de segona.

Una vegada tractats els principals eixos per al combat de les desigualtats amb mesures de xoc i redistributives a mitjà i llarg termini, aborda l'àmbit del model econòmic i de recuperació econòmica.

Així, segons consta a l'informe, fa notar que hi ha indicadors de recuperació econòmica, de manera que per primera vegada hi ha una taxa de creixement del PIB, que en els darrers quatre anys obté un valor positiu d'1,3% com a conseqüència del creixement del sector serveis. Igualment es constata un creixement del teixit empresarial, atès que entre el gener i el juliol de 2015 es creen 4.780 noves societats, que representen un increment del 5,2% respecte al mateix període de 2014; alhora, hi ha una evolució positiva del mercat de treball ja a finals de 2013, que s'ha mantingut durant 2014 i 2015, amb una disminució sostinguda de l'atur registrat.

Assenyala que això fa possible la recuperació d'alguns indicadors de consum intern, com la matriculació de vehicles o els desplaçaments amb transport públic.

Tanmateix, manifesta que no es pot menystenir el fet que la recuperació no és viscuda de la mateixa manera per tothom, i que hi ha importants sectors que encara continuen en situacions d'extrema vulnerabilitat; i constata que la recuperació hauria de servir per no repetir els errors del passat, i que aquest és el mandat del Govern.

Observa que, en parlar d'ocupació, cal tenir molt clar de quina mena d'ocupació es tracta, atès que molta de la que es crea és precària i de molt curta durada, i l'anàlisi territorial continua mostrant fortes desigualtats entre barris, especialment a Ciutat Meridiana i la Marina del Prat Vermell, on la proporció d'atur registrat respecte a la població supera el 17%, gairebé 9 punts per sobre de la mitjana.

Per aquest motiu, precisa que l'estratègia que planteja el Govern passa per conduir la reactivació econòmica cap a una ciutat justa i democràtica, evitant la generació de monocultius, aprenent dels errors del passat i apostant per una economia plural i diversificada; amb lideratge públic per garantir la defensa del bé comú, i assegurant el retorn social i mediambiental de l'activitat econòmica.

Tot seguit posa alguns exemples com ara l'aposta pel comerç i la indústria, juntament amb una estratègia per a la recerca i la innovació; un pla de suport al comerç de barri, que a més de ser una de les principals activitats econòmiques encaixa en el seu model de ciutat, amb una economia distribuïda, familiar i de proximitat que cohesiona els barris. Assenyala que entre les accions que volen dur a terme hi ha un pla de suport i de xoc per al comerç dels barris perifèrics, que són els que més pateixen la crisi; i es refereix, també, a la revisió en curs de l'Ordenança de terrasses, en fase de moratòria, perquè no dona resposta a les necessitats actuals de la ciutat.

Concreta que en l'àmbit de la reindustrialització ja està en marxa l'estudi d'un pla de polígons industrials en desús de l'eix Besòs.

Constata que també volen potenciar l'economia verda i circular, que ara com ara representa el 3% de l'economia urbana, cosa que significa un gran potencial de creixement, i entre les mesures que tiren endavant hi ha un pla per fomentar les energies renovables i la rehabilitació energètica, que són sectors estratègics de futur per a la sostenibilitat i per a la generació d'ocupació de qualitat.

Destaca que aposten per l'economia cooperativa social i solidària, i precisa que ara mateix hi ha més de quatre mil sis-cents projectes que representen aproximadament el 7% del PIB urbà, i cinquanta mil socis que participen en diferents cooperatives de consum.

Observa que no parlen només d'un nou tipus d'empresa sinó d'una nova manera de produir i de consumir, per la qual cosa el Govern vol contribuir en l'empenta d'aquest àmbit, que ja és una realitat a la ciutat, amb un pla estratègic de foment de l'economia social i solidària a fi de fer créixer ocupació de qualitat, crear mercat social i la promoció de projectes emblemàtics com Coòpolis, Can Picó o Can Palopa.

Amb referència al combat contra la precarietat laboral, assenyala que promouen l'atorgament d'un segell de qualitat contractual vinculat al salari mínim metropolità, que han comprovat que genera molt de consens.

Pel que fa a l'àmbit del turisme, que és un àmbit de primer ordre de la ciutat, assegura que el defensen i que el volen fer sostenible, sobretot de cara al futur, i reconeix que és un gran motor econòmic, que representa el 13% del PIB de la ciutat. No obstant això, manifesta que si volen que sigui una activitat de futur els beneficis s'han de repartir millor, alhora que cal afrontar les seves externalitats negatives a fi d'evitar el perill que es generi una bombolla.

Per aquest motiu, indica que entre les mesures que han projectat hi ha l'establiment d'una suspensió temporal de llicències d'allotjaments d'ús turístic fins a disposar d'un pla especial d'allotjaments turístics; igualment, destaca la constitució del Consell Turisme i Ciutat com a espai participat de governança del sector que haurà de liderar, amb participació i consens, el Pla estratègic de turisme 2016-2020.

Continuant amb el model econòmic, menciona la importància que atorga el Govern de la ciutat a una economia lliure de corrupció i de males pràctiques, en què prevalgui l'interès general i no pas el particular. Per aquest motiu, assenyala que, entre altres mesures, s'inclou l'Oficina per la Transparència i les Bones Pràctiques, que s'impulsen a l'Ajuntament però també en tots els àmbits econòmics que hi interactuen.

Tot seguit es refereix a la voluntat que la ciutat sigui realment sostenible, que és un dels reptes de futur més importants que s'han d'afrontar com a planeta: la lluita contra el canvi climàtic. En aquest context, les ciutats són part del problema, com a causants i receptores, però també han de ser part de la solució.

Així, reitera, tal com van expressar a la conferència COP21 a París, i a la qual van aportar el compromís pel clima, aprovat pel Ple i amb la participació de més de vuit-centes entitats de la ciutat, el compromís com a ciutat, amb l'horitzó posat al 2030, d'assolir una reducció d'un 40% de l'emissió de gasos d'efecte hivernacle i un increment d'un metre quadrat de verd urbà per cada habitant.

Quant a la manera com poden lluitar contra el canvi climàtic i fer de Barcelona una ciutat sostenible, assenyala que disposen de diverses estratègies, entre les quals destaca la creació de l'operador energètic municipal, de dimensió metropolitana, concebut com a eina que permeti avançar cap a la sostenibilitat energètica; però també amb una mobilitat decididament sostenible, amb més pedals i

menys motors, ja que el trànsit motoritzat és la principal font de contaminació atmosfèrica. Destaca, però, que els mitjans de transport més utilitzats són els desplaçaments a peu, amb bicicleta i transport públic. Malgrat tot, la ciutat encara està massa pensada per als cotxes, i per això han presentat mesures com l'ampliació en 192 quilòmetres de la xarxa de carrils bici, continuar amb el desplegament de la xarxa ortogonal d'autobús, alhora que aposten per la connexió entre tramvies com a mitjà de transport clau per la mobilitat metropolitana.

Afegeix que una altra estratègia per una ciutat sostenible és impulsar la concreció i el desenvolupament de les superilles, especialment a l'Eixample i a Sant Martí, a fi de guanyar carrer per als vianants, realçar l'espai públic i promoure una mobilitat saludable.

Finalment, per acabar aquesta primera intervenció, apunta com pretenen aconseguir totes aquestes fites que ha esmentat.

A fi d'evitar la consolidació de les dinàmiques de segregació i vulnerabilitat que palesen l'estudi de l'estat de la ciutat, precisa que és necessari disposar de pressupostos, aprovar el PAM i tirar endavant el Pla d'inversions (PIM) que reculli les accions prioritàries que ha esmentat, entre altres.

Quant a la manera de fer-ho, assenyala que ho volen fer de manera participada, incorporant la transversalitat de gènere en totes les actuacions i orientant-les a garantir drets, satisfer necessitats i impulsar el retorn social, en una ciutat respectuosa amb el medi ambient i oberta i solidària amb el món.

Es refereix a la presentació del PAM que ahir va fer el primer tinent d'alcaldia, que conté les línies de treball del Govern de la ciutat en aquesta legislatura, i precisa que també han fet una primera proposta de pressupost municipal, que té un clar accent social i situa com a prioritat l'atenció i el rescat a les famílies més castigades.

Igualment, remarca que en aquesta intervenció ha exposat quins són els principals reptes que han d'afrontar com a ciutat, i algunes de les propostes que els han de permetre donar-los resposta, però alerta que això només serà possible amb la col·laboració i complicitat de tothom.

Afegeix que molts d'aquests desafiaments els obliguen a pensar i planificar no només la ciutat administrativa, sinó també la ciutat real, aquella configurada pels 36 municipis de l'àrea metropolitana. Puntualitza, tanmateix, que aquestes propostes ultrapassen un mandat de quatre anys, i probablement han d'abastar-ne un altre.

Recorda que el 24 de maig passat, la ciutadania de Barcelona va expressar un doble mandat, de canvi i de diàleg i, així, es va aconseguir que una candidatura nova, impulsada des de la ciutadania, guanyés les eleccions municipals. Remarca que era, també, un mandat clar de diàleg, de pactes i d'acords amb l'objectiu d'aprovar grans mesures de ciutat i pressupostos que les acompanyin, sobretot tenint en compte la diversitat i la pluralitat d'aquest consistori.

Fa avinent que per afrontar aquest mandat de canvi, els membres del Consistori, ja sigui al govern o a l'oposició, han après aquests primers mesos, i continuen aprenent, quin és el paper que els toca fer.

Reconeix que s'han fet coses bé en mandats anteriors, que ja ha esmentat en aquesta intervenció, i que cal mantenir-les; però també considera que és clar que convenia un canvi, i contra el pronòstic dels qui volien veure fracassar Barcelona en Comú, o que avançaven situacions apocalíptiques si se'n sortia, creu que amb aquest govern d'onze regidors i regidores, humils, però determinats i molt compromesos, es pot governar la ciutat.

Remarca, però, que tot i això és ben clar que amb acords podran fer molt més i millor, perquè saben que amb la col·laboració i la cooperació es fan millor les

coses.

Insisteix que calen acords amplis de ciutat, que han plantejat en aspectes com ara quan van manifestar que volien ser una ciutat d'acollida per a les persones refugiades que arriben a Europa arran de la pitjor crisi humanitària dels darrers temps; que ho han tornat a plantejar amb la proposta de les principals mesures per a la ciutat, entre les quals el Pla de barris.

Vol deixar palesa la voluntat i la disposició del Govern municipal de posar Barcelona i la ciutadania per davant de qualsevol interès partidista; i com ja han expressat les darreres setmanes, reitera la interpel·lació a les formacions amb qui han demostrat més acords a fi que se sumin a la feina per la ciutat que vol impulsar el Govern.

El Sr. TRIAS destaca que el Saló de Cent palesa que la transformació de la ciutat és resultat de l'esforç de molta gent que els ha precedit, i on avui celebren aquest ple extraordinari sobre l'estat de la ciutat, arran del qual decidiran quin tractament li convé. Tanmateix, recorrent a la terminologia mèdica, apel·la a la mesura bàsica de la prevenció, i evitar els obstacles que els puguin aparèixer al camí. Observa, però, que si no es té en compte tot allò que ja ha passat no es pot aprendre i mirar el futur amb optimisme, convençuts que les coses aniran bé si són capaços entre tots, no només aquells que tenen més afinitats, de fer anar endavant la ciutat.

Es refereix al fet que Barcelona, com tot el país i Europa, ha estat sotmesa a una crisi molt profunda, de la qual ara n'estan sortint, i per això és quan més es noten les desigualtats, i quan hi ha més perill que es trenqui la cohesió social. Recorda, en aquest sentit, que en aquest mateix Saló de Cent, el Sr. Alfred Pastor, professor d'economia d'IESE Business School, va fer una conferència fa cinc anys en què posava en evidència molt clarament que en el moment de sortida de les crisis, quan un comença a trobar feina i l'altre encara no en té, es pot crear la fractura social.

Assenyala que entre els factors que han causat aquesta crisi social i econòmica tan greu hi ha la construcció, la crisi financera, de model d'estat a escala europea; i que davant aquesta situació, Barcelona no havia fet cap previsió. Així, va celebrar uns Jocs Olímpics el 1992 que van ser un èxit indiscutible i que van contribuir a transformar gran part de la ciutat; va decidir que continuava la fase d'esdeveniments amb el Fòrum de les Cultures, que no va funcionar bé, però que va transformar una altra part de la ciutat, al seu parer en una direcció equivocada, basant-se en la construcció i l'especulació, i des de l'Hospital del Mar fins al Besòs es va transformar tot el litoral, sense fer, però, habitatge municipal de lloguer, una mancança que s'arrossega encara a dia d'avui.

Remarca que en l'època a què es refereix no governava CiU a la ciutat, i justifica aquesta precisió perquè hi ha qui afirma que ara s'enceta el canvi a la ciutat, quan la realitat és que va començar fa quatre anys.

Recorda que la ciutat i el país ha viscut situacions de creixement demogràfic molt remarcables, quan va arribar un volum migratori d'un milió i mig de persones a un país de sis milions, fet que ha comportat una transformació molt important.

Destaca, també, una esperança de vida molt alta a la ciutat i en augment, i que supera en molts anys la dels països d'origen de les persones que hi han vingut.

Afegeix que malgrat totes les situacions adverses que ha comportat la crisi econòmica a la ciutat s'ha mantingut una bona cohesió social, cosa que no treu que hi hagi sectors de la ciutadania que ho han passat, i s'ho passen encara, molt malament.

Al·ludeix al fet que durant els anys de màxima crisi econòmica, entre el 2008 i el 2011, no es van fer les inversions socials ni d'habitatge que calia, i això va comportar que durant el mandat anterior s'incrementés la despesa social d'un 43%. I

lamentava, per tant, la manca de previsió de qui va governar aquells anys més cruentos de la crisi, entre els quals ICV-EUiA, avui al govern, que es defensava amb l'argument que les necessitats s'han multiplicat. Puntualitza, doncs, que durant el seu mandat es va donar resposta a unes necessitats socials preexistents.

Alerta que en el present context de començament de creixement econòmic cal ser especialment curosos per no caure en altres trampes, i tenir molt clar on volen dur la ciutat, cosa que exigeix mesures a curt, mitjà i llarg termini i, aquestes darreres, sobretot, s'han de pactar. En aquest sentit, destaca que la seva formació ha pactat mesures a llarg termini amb els governs socialistes malgrat discrepàncies evidents quant al model de ciutat, que no s'ha cansat de defensar que era el de la ciutat per viure i per conviure.

En conseqüència, fa avinent a l'alcaldeessa la voluntat de CiU de fer costat al Govern per tirar endavant tot allò rellevant i prioritari per a la ciutat, i que només demanen respecte. En aquest sentit, li agraeix que en la seva intervenció hagi reconegut que alguna cosa es va fer bé durant el mandat anterior.

Remarca que han de tenir clar que les prioritats són la reactivació econòmica i la creació d'ocupació, l'atenció a les persones vulnerables i fer funcionar Barcelona. Precisa que cal incidir en la Barcelona del benestar, i adverteix que no ho aconseguiran si no donen un paper predominant al tercer sector; i que cal encetar la negociació d'un salari mínim de ciutat. Afegeix que han d'aconseguir que Barcelona sigui una ciutat per viure, amb seguretat i amb serveis, on estiguin clars els límits a determinades accions i conductes; en aquest sentit es refereix al *top manta*, darrere el qual hi ha un problema social que cal abordar, però que no se soluciona amb desordre. Apunta com a prioritat, també, l'emprenedoria, entenent que l'Ajuntament hi té un paper clar de planificació i en les inversions que facilitin les coses als emprenedors; però, sobretot, han de tenir clar que cal respectar l'activitat privada a fi que pugui crear llocs de treball.

Insisteix que Barcelona ha de ser coneguda com a ciutat de cultura, de coneixement, de creativitat i d'innovació; i que tenen l'obligació de ser líders en l'avenç de la ciutat en l'àmbit de les ciutats intel·ligents. I afegeix que han de tenir molt en compte què comporta la capitalitat de Catalunya —que l'alcaldeessa ha obviat—, la d'una Barcelona metropolitana, oberta al món. Remarca que el moment és històric i cal que l'Ajuntament de Barcelona es posicioni amb claredat.

Admet que el Govern pot tenir més afinitats amb uns grups que amb uns altres, però subratlla que el respecte a l'oposició és bàsic; i posa de manifest que l'alcaldeessa parla a bastament de participació, però fa notar que fins ara és inexistent, tal com demostra el fet que fins ahir, vint-i-quatre hores abans d'aquest ple extraordinari, no els havien dit res del PAM.

La Sra. MEJÍAS saluda el públic present al que qualifica com un debat important sobre l'estat de la ciutat, en què s'han d'establir les prioritats de futur, però també per fer un balanç dels primers vuit mesos del mandat de Barcelona en Comú i de la tasca dels grups de l'oposició.

Manifesta que el seu grup va arribar al Consistori amb dos objectius fonamentals, el primer dels quals posar les persones en el centre de les polítiques públiques, tal com demostren les iniciatives que han presentat per aconseguir que totes les persones que més havien patit la crisi i les dificultats i vulnerabilitat que comporta poguessin tenir una nova oportunitat. D'altra banda, diu que també han entrat en aquest ajuntament amb l'objectiu de fer de Barcelona la ciutat de les oportunitats i de l'ocupació, que és l'instrument principal per lluitar contra la desigualtat.

Confirma que van arribar amb la voluntat de col·laborar i participar, d'atendre les opinions de tots els grups polítics i de la ciutadania, i recorda que el seu grup representa prop de setanta mil persones. Tanmateix, remarca que el Govern de la ciutat, provinent de l'activisme veïnal, va entrar al govern amb el lema "sí se puede" que, al seu parer, va confondre amb "puc fer el que vulgui", passant per alt que només tenen onze regidors i, per tant, inconscients de la seva minoria representativa, malgrat que actuen amb la mateixa prepotència que si tinguessin majoria absoluta.

A tall de balanç d'aquests mesos de govern, assenyala que han estat d'incertesa, de desorganització, d'inactivitat que ha evitat la presa de decisions importants, de rectificacions constants de decisions mal preses i, sobretot, acusa el Govern d'arbitrarietat i de manca de diàleg amb els grups de l'oposició. Destaca, però, que la ciutat és sòlida, amb una administració que permet una certa inèrcia i, per tant, esquivar els efectes negatius dels errors i de les males decisions.

Entén que, després d'aquests mesos, l'alcaldeessa s'ha pogut adonar que ser líder veïnal és fàcil, però que governar és pensar en tota la ciutadania i no només en els qui la voten o li atorguen l'aplaudiment fàcil. I assenyala que la prepotència que abans apuntava ha portat el Govern a entomar un seguit de fracassos, com la retirada de les ordenances fiscals o dels pressupostos per manca de diàleg; i afegeix que aquesta mateixa actitud els ha portat a prendre decisions arbitràries, que són les que caracteritzen el govern. Altrament, adverteix que en aquesta institució les decisions s'han de prendre pensant que són una administració de proximitat i, per tant, que afecten el conjunt de la ciutadania.

Retreu al Govern, doncs, que la seva arbitrarietat hagi comportat inseguretat i desconfiança, i ha posat en evidència la manca d'un model clar de ciutat, cosa que comporta decisions insensates que posen en risc anys de progrés a la ciutat, que ha avançat gràcies als consensos amplis.

Contràriament, posa de manifest que la ciutat ara no té rumb ni prioritats clares, amb el fre posat, mentre que el Govern trasllada la responsabilitat presa de decisions als processos participatius —més de vint d'oberts a dia d'avui— per decisions cabdals. Tanmateix, puntualitza que els grups d'aquesta cambra representen el conjunt de la ciutadania i que estan perfectament capacitats per prendre decisions, especialment aquelles que afecten assumptes urgents per a la ciutat.

Retreu al Govern que hagi passat tots aquests mesos fent política de gestos, que no és gestió, que no pot resoldre els problemes dels desnonaments, ni l'atur, ni de les persones més vulnerables, que necessiten oportunitats i ocupació.

Acusa l'alcaldeessa de no haver posat Barcelona com la seva prioritat d'ençà que va arribar a l'Alcaldia, i per tant li reclamen que faci d'alcaldeessa amb dedicació exclusiva als problemes de la ciutat. Altrament, manifesta que tenen la sensació que utilitza aquest ajuntament per promocionar-se i per a les seves ambicions personals.

Admet que a Barcelona han crescut molt les desigualtats els darrers anys, i confirma que l'objectiu de Ciutadans és ajudar els col·lectius més afectats a sortir de la pobresa, a desenvolupar projectes vitals i a tirar endavant sense dependre de per vida de l'assistencialisme i, per tant, que aconseguixin ocupació estable.

Observa que les propostes del Govern per solucionar aquestes situacions és certament contradictòria, atès que pensa en la redistribució de la riquesa, però s'oblida que cal crear-la.

No obstant això, subscriu una de les primeres mesures que va prendre el Govern, que va ser destinar cent milions d'euros provinents del superàvit municipal a les emergències socials, però ara lamenta que tan sols revertissin en l'atenció

domiciliària i l'increment de beques menjador; i discrepa amb el fet que es destini part del superàvit a la compra d'un teatre o a la rehabilitació d'edificis amb un elevat cost de compra.

Seguidament es refereix a l'anunci del Govern de posar en marxa mil habitatges socials anualment, i tot i que com a institució tenen l'obligació de posar habitatge digne i a preu assequible a l'abast de les persones que passen dificultats, diu que encara no han pogut esbrinar quin és el projecte del Govern i de quina manera pretenen fer-lo; i afirma que han arribat a la conclusió que no hi han destinat pressupost, ni tenen una estratègia per aconseguir que aquest parc d'habitatge social. Reconeix, però, que arran de les reunions de l'alcaldesa amb els banquers s'han aconseguit dos-cents pisos de la Sareb, alguns dels quals ja ocupats.

Es refereix, també, a l'anunci de la rebaixa del preu del transport públic, que encara no s'ha produït; com tampoc han dedicat gaire esforços a la implementació de la xarxa ortogonal d'autobús.

Retreu al Govern que hagi paraitzat inversions determinants per al progrés urbà, malgrat que anunciï que destinarà una inversió de cent cinquanta milions d'euros en deu anys per a la cohesió social als barris, que els sembla molt escassa.

Destaca que, segons consta a l'informe, els serveis, el comerç i l'hostaleria són els sectors més importants a la ciutat, i recrimina al Govern que es dediqui a implantar mesures d'assetjament contra aquests sectors, i diu que l'exemple més clar és l'Ordenança de terrasses, que reconeixen que és una herència del govern anterior, però que es reflecteix en l'allau de crítiques del sector per la manca de suport institucional i el problema que aquesta modificació de l'ordenança crea en les seves campanyes de promoció comercial, però molt especialment pel despropòsit de convertir Barcelona en un espai d'impunitat per als maners, que ocupen la via pública il·legalment i sense problemes per vendre mercaderies falsificades o, fins i tot, robades, en una clara competència deslleial per als comerciants que paguen les seves llicències. Insisteix que aquest seguit de mesures arbitràries i capricioses tan sols generen injustícies i fan perdre llocs de treball, dinamització econòmica i van en detriment de la imatge de la ciutat.

En aquest sentit, manifesta que aquesta situació que acaba de descriure també posa en evidència la manca d'un model de seguretat. Així, la Guàrdia Urbana fa mesos que intenta que es posi en marxa el seu Pla director, i que se li donin directrius clares a l'hora d'actuar, un estat de coses que els porta a una situació permanent de desautorització de la seva tasca, ordres contradictòries i de no-intervenció per incompliment de la normativa municipal.

Adverteix que això els mantindrà amatents als índexs de criminalitat de la ciutat i, sobretot, als índexs de victimització per demanar-los explicacions.

Finalment, observa que el Govern de Barcelona deu ser un dels pocs del món que es planteja reduir el turisme, un dels grans sectors econòmics de la ciutat.

Altrament, posa de manifest que el Govern es dedica a criminalitzar aquest sector productiu, un dels més importants de la ciutat —gairebé un 80% de la ciutadania en té una bona percepció—, que el darrer any ha batut rècords en visitants i pernoctacions. Tanmateix, com a resposta, el Govern estableix una moratòria de llicències d'allotjaments turístics, injusta i infundada.

Addueix que el Govern compon una ciutat de bons i dolents amb les seves decisions arbitràries que provoquen desigualtats. Contràriament, Ciutadans considera que cal actuar en tots els àmbits a fi de garantir una bona convivència ciutadana i garantir una ciutat de referència a la resta del món.

Conclou la seva intervenció posant de manifest que el Govern municipal, que s'erigeix en defensor de la democràcia i de la participació, nega la dels grups

municipals en les negociacions, els gira l'esquena i, de vegades, els falta al respecte. Considera, doncs, que és essencial parlar de qualitat democràtica, no com a eslògan, sinó com la necessitat d'escoltar i d'acceptar, de tant en tant, les opinions dels altres.

El Sr. BOSCH es pregunta, en nom del seu grup, on és el canvi, que volen i que comparteixen, i que fa vuit mesos que esperen.

Al·ludeix que en les eleccions a la presidència dels Estats Units, el 1932, Franklin D. Roosevelt es va enfrontar al llavors president, Herbert Hoover, aportant un seguit d'idees que va recollir en el programa anomenat New Deal, un nou contracte amb la societat que abastava un seguit de mesures essencials per modificar l'economia, per regular els fluxos financers que havien conduït al crack del 1929 i a la Gran Depressió, i incloïa propostes per a la generació d'ocupació, entre moltes altres coses.

Remarca que Roosevelt no tan sols va guanyar aquelles eleccions, sinó que va repetir fins a quatre mandats, amb una gran popularitat, perquè tenia molt clar el seu projecte i com el tiraria endavant, va explicar-ho, va convèncer i va vèncer.

Reconeix que la ciutat de Barcelona no està molt pitjor que fa vuit mesos, però tampoc molt millor, tot i que admet que un període de poc més de mig any no és suficient per fer canvis profunds. Tanmateix, reitera que el seu grup fa dies que espera el canvi i també que hauria volgut entendre'l millor, atès que al seu parer hi manca el projecte, que passa per programar, calendaritzar, quantificar, localitzar, i subratlla que és amb aquesta concreció que els podran convèncer.

Posa de manifest, i entén que tothom hi està d'acord, que a Barcelona cal reparar les desigualtats, s'han de combatre les injustícies i eradicar la pobresa; destaca que és una diagnosi compartida, malgrat que és palesa la problemàtica a l'hora d'aplicar les solucions i de quina manera es concreten.

Manifesta que no estan disposats a continuar havent de parlar de dues ciutats, de pobresa, de desigualtats; altrament, volen una sola ciutat, amb qualitat, amb benestar, amb prosperitat i amb convivència. Per tant, voldrien compartir els objectius del Govern municipal mitjançant la concreció del seu projecte.

En conseqüència, recapitula que si saben on són els riscos i perills a què s'enfronten, que també saben on volen anar, i que en el fons de les intencions tots estan prou d'acord, ara toca definir quan, quant i com.

Diu que és conscient, tanmateix, que el més difícil és el que va fer Roosevelt: dir com ho volia fer; i remarca que és en aquest *com*, en què es posaran de manifest les diferències entre les formacions polítiques que componen el Consistori, i justament és en aquest *com* que cal posar-se d'acord. I això que anomenen *projecte* és el que manca que aclareixi el Govern.

En aquest sentit, quant al PAM que ahir va presentar el Sr. Pisarello, confirma que en comparteixen els titulars, però voldrien que no romanguessin com un mer decorat i, per això, reclamen continguts.

Pel que fa a les mesures que s'han pres aquests mesos, diu que tenen la sensació que moltes s'han inclinat cap a la banda coercitiva com és el cas de la imposició de la moratòria turística a tota la ciutat, en comptes d'afinar i discriminar per barris en funció de la realitat a cadascun, atès que allò que pot ser un problema en un lloc pot ser una solució en un altre; o negar-se als Jocs Olímpics d'Hivern, sense donar opció a discutir-ho.

Considera que cal treballar buscant el consens, en sentit positiu i amb mesures creatives. En aquesta línia, fa avinent que el projecte d'ERC per a la ciutat vol portar Barcelona a ser una capital en molts diversos àmbits, entre els quals la justícia social, la convivència, el talent i la prosperitat.

En el propòsit de reparar les desigualtats socials, entén que poden establir moltes coincidències, partint de la base que no és tolerable, per exemple, que el 4,4% dels infants de la ciutat no puguin fer àpats correctes; que és intolerable que en alguns barris el nivell de vida sigui molt inferior, de vegades fins a una setena part, al d'altres, com també passa amb l'esperança de vida, amb unes diferències que qualifica d'indecents. No obstant això, adverteix que cal introduir mesures concretes que ajudin a la desaparició d'aquestes bretxes de desigualtat.

Es refereix, com a concreció d'aquestes mesures, a les tarificacions socials dels preus que regula l'Ajuntament, i fa notar que a hores d'ara l'única que s'ha introduït és la del transport públic per a joves menors de 16 anys, i a instàncies del grup d'ERC, que va condicionar el seu vot a favor de les ordenances fiscals depenent de la introducció d'aquesta mesura.

Confirma que volen col·laborar i ajudar, però, insisteix, coneixent les mesures que proposa el Govern. Esmenta, en aquest sentit, el Pla de barris, i diu que en subscriuen els objectius a fi de reparar les diferències entre el territori. Recorda que el 27 de novembre de 2015 el seu grup va presentar el pla "Barcelona Nord", que conté un seguit de mesures concretes pel que fa a la formació professional, a la generació d'ocupació, a la reducció de les desigualtats i la reparació de les injustícies als barris més desfavorits, que estan situats al nord de la ciutat; és a dir, van formular una aposta per reequilibrar la ciutat cap al nord.

Fa avinent que el seu grup també té un pla per a la convivència, i en aquesta línia, proposen la creació d'una taula per abordar el *top manta* i es postulen per la seva presidència, perquè precisa que no estan tant per les relacions entre els partits polítics, sinó per contribuir a la ciutat, encara que sigui fora del Govern. I afegeix que tenen molt clar que aquesta taula ha de posar d'acord totes les parts implicades amb l'objectiu d'assolir un consens a partir de les premisses, d'una banda, que a Barcelona ningú no queda despenjat, tothom ha de tenir les mateixes oportunitats i els mateixos drets humans i socials; i, d'altra banda, que l'espai públic és de tothom, de manera que el negoci privat —l'il·legal tampoc— no és una activitat que pugui monopolitzar l'espai públic, que és un bé comú.

Afegeix que volen fomentar l'esport de base, que també ajuda a bastir el model de ciutat que volen, ja que la seva pràctica és, sobretot, una activitat social. Igualment, desitgen una ciutat amb talent, formada, atès que les ciutats d'èxit són aquelles que concentren el talent i l'intercanvien. Continua dient que pretenen una ciutat audaç i creativa, i en aquest sentit, assenyalava que no els ha de fer por una instal·lació d'èxit com el Born Centre Cultural, l'existència del qual ha contribuït, també, a incrementar les visites a la resta de museus de la ciutat.

Pel que fa a la prosperitat, creu que és evident que no es pot aturar el turisme; que s'ha d'ajudar el comerç i no posar-li bastons a les rodes. Observa que la meitat del creixement del PIB que ha esmentat l'alcalde es deu als sectors del comerç i el turisme, i fa notar que són aquests dos sectors els que se senten més castigats. Addueix, doncs, que en comptes d'aturar i frenar fóra més positiu ajudar, canviar i transformar.

Admet que el Govern té visió, i que en molts aspectes la subscriuen, però li retreu novament la manca de projecte i la inconcreció dels detalls per posar-lo en marxa; en definitiva, i reprenent l'exemple que ha posat al principi, pregunta a l'alcalde on és el seu *new deal*.

Tanmateix, agraeix les bones intencions i el bon to del Govern amb la seva formació, alhora que remarca nombroses coincidències, però li demana que governi, i que, a més de creure en el que fa, els ho expliqui i que es comprometi a concretar què i com.

Confirma que els faran costat si actuen així, atès que valoren que cal deixar de confrontar nova política i vella, d'al·ludir a les promeses de campanya electoral, deixar de remuntar-se al passat contínuament i centrar-se en la ciutat, perquè només així podran créixer i la ciutat amb ells.

El Sr. COLLBONI remarca l'excepcionalitat d'aquest debat, no només perquè es fa al Saló de Cent, sinó perquè suposa un balanç de l'acció de govern i també de l'oposició, però essencialment sobre l'estat dels barcelonins i les barcelonines, de la ciutat.

Destaca que aquest debat, que va inaugurar l'alcalde Trias, però que prèviament els alcaldes socialistes feien al Consell de Ciutat, és una bona opció per recapitular i marcar algunes idees.

Comença referint-se a l'oferta feta per l'alcaldesa al final de la seva intervenció a fi de fer governable la ciutat per afirmar que el grup del PSC està disposat a fer-la governable des de l'esquerra, i amb opció de canvi. Considera que aquesta posició és coherent amb el que van expressar en la votació d'investidura de l'alcaldesa en interpretar que el mandat de la ciutadania era pel canvi des de l'esquerra, i valora que el seu grup ho ha demostrat a bastament durant els trenta anys que ha governat i transformat la ciutat. En conseqüència, avança que tot allò que sigui treballar en aquesta direcció compta amb la seva predisposició, i entén que ja és públic i notori que han parlat amb el Govern per trobar les vies per a la governança de la ciutat.

Reconeix que durant aquests mesos de mandat s'han produït molts anuncis i gairebé cap concreció, que han provocat que al seu grup li sonés bé la música però sense acabar de veure la lletra, tot i que té a veure amb el principi d'igualtat, que entén que és compartit unànimement per aquest consistori. Així, destaca que la igualtat d'oportunitats, d'accés als serveis públics, o a la cultura ha inspirat sempre el projecte de transformació que han liderat els alcaldes socialistes en governs de progrés, amb consensos i amb pactes. Concreta que els millors anys de la ciutat han estat fruit d'aquesta fórmula: lideratge d'alcaldes amb idees clares, governs de coalició de progrés i consensos i pactes de ciutat. Remarca que sense això, Barcelona no seria el que és avui, i manifesta que se sent hereu d'aquesta tradició per les coses bones, i també per les dolentes, tot i que creu que els fonaments d'aquest model de ciutat inspiren encara avui l'actual govern.

Expressa, en aquest sentit, que en la concreció dels anuncis que ha fet el Govern s'hi veu la continuïtat del projecte socialista, com ara amb la Llei de barris o el Pla Besòs, que són projectes que van quedar al calaix per la crisi econòmica i perquè els partits més conservadors els van aparcar, malgrat que es tracta d'actuacions fonamentals per aconseguir la Barcelona igualitària.

Consideren, doncs, que el repte prioritari de la ciutat és actuar per revertir les conseqüències socials de la crisi econòmica que, sobretot, es palesen en l'atur i la desigualtat. Tanmateix, i com ha expressat clarament el Sr. Bosch, s'ha de saber com actuar.

Considera que Barcelona pot fer molt més del que ha fet fins ara per reduir les desigualtats, per reactivar l'economia, tal com ha demostrat durant anys amb l'impuls de plans estratègics de desenvolupament, de creixement, de sectorialització, d'atracció d'inversions que han fet possible que la ciutat hagi resistit millor que altres els embats de la crisi econòmica en les classes mitjanes i treballadores.

Destaca que aquest potencial i capacitat creativa, la bona salut d'aquest ajuntament i la professionalitat de la seva plantilla proporcionen tots els elements possibles per fer que la ciutat se'n surti bé. Alerta, però, que el risc és que la

recuperació de l'economia incrementi les desigualtats; assenyala que si per alguna cosa es van caracteritzar els trenta anys de governs de progrés a Barcelona és que, paral·lelament al creixement econòmic, les desigualtats es van reduir; es va crear riquesa, i, alhora, es feien biblioteques, centres cívics o transport públic de qualitat.

Tanmateix, posa de manifest que això es complica en aquesta nova etapa, immersa en el context de la globalització, fet que redueix substancialment la possibilitat de fer un canvi de model, que és, precisament, d'allò que es tracta: determinar quin model de desenvolupament econòmic i social es tria per a la ciutat per aprofitar la recuperació econòmica en favor de tothom.

Reprèn la idea de les dues Barcelones emprada pel Sr. Pisarello ahir en presentar els eixos del PAM, i fa avinent que li fa pensar en la campanya de l'actual alcalde de Nova York, Bill de Blasio, fent un símil d'aquella ciutat basat en un conte de Mark Twain.

Remarca que aquesta dualitat és un risc de totes les grans ciutats del món, que pateixen el flagell de les desigualtats per un model de creixement que fa més rics els rics i més pobres els pobres, un model que refusen del tot.

Conclou, per tant, que l'equació són les idees clares, lideratge públic i consensos i pactes de ciutat. I, en conseqüència, destaca la importància d'un "canvi de xip", a la ciutat i en aquest ajuntament.

Admet que el nombre de regidors del Govern de la ciutat és ínfim, el més feble de la història democràtica de Barcelona, per la qual cosa la seva actitud d'humilitat i de voluntat de sumar s'ha de multiplicar exponencialment, ja que les grans decisions de ciutat es prendran en el Ple, entre tots, cercant acords per desencallar situacions que ara com ara impedeixen donar confiança, per exemple, a qui es vol establir com a autònom, a qui vol obrir un comerç o als qui volen invertir a la ciutat. Per això lamenta que durant aquests mesos s'hagin produït canvis d'opinions, i s'hagin pres mesures —moltes arrossegades del govern anterior— obviant que calen unes regles i certeses perquè la gent s'atreveixi a iniciar activitat econòmica, que és el que crea ocupació, que és la millor arma de lluita contra la desigualtat.

Per tant, subratlla que la ciutat ha de fer tot el possible perquè la gent tingui feina, a la ciutat o a l'àrea metropolitana; ha d'evitar que el millor talent hagi de triar, com a opció més natural, marxar de la ciutat i del país perquè no hi té oportunitats, o que les activitats econòmiques que es radiquin a la ciutat tinguin més a veure amb el sol i la platja que no pas amb el coneixement, la creativitat i el talent.

Continua dient que cal fixar la prioritat en el desenvolupament econòmic, en la reducció de les desigualtats, fent-ho amb un govern amb les idees clares i amb lideratge públic, sumant consensos, fent pactes a l'Ajuntament, però també governant per a tota la ciutadania.

Destaca que els governs de la ciutat han pensat i han treballat per al conjunt de la ciutadania, i demana a l'alcaldesa que recuperin aquesta manera de fer en l'ampli sentit del terme *governar*. En aquest sentit, diu que són conscients que hi ha fortes desigualtats, però l'opció de governar per a una part de la ciutadania en detriment de la resta no és viable a Barcelona. Per tant, creu que cal esmerçar esforços perquè això no passi.

Finalment, es refereix a la presentació, ahir, en roda de premsa, del PAM, i vol deixar ben clar que no havien vist el document abans, i manifesta que els sembla una manera poc adequada de començar. Així, precisa que estan per un pacte de governabilitat amb tres puntals: PAM, pressupost i govern, i valoren negativament l'anunci d'un PAM sense que els grups municipals en sàpiguen res.

Afirma, doncs, que avui estan una mica més lluny de l'acord que abans

d'ahir, perquè aquesta manera de fer no és la millor per establir complicitats i diàlegs sòlids i de confiança recíproca per fer possible un acord de governabilitat.

Precisa, tanmateix, que el contingut del PAM li sembla bé, i la seva estructura li és força familiar, però insisteix que no s'ha de córrer a fer anuncis prematurs, quan no hi acords, ni pressupost. Per tant, assevera que aquest PAM, ara com ara, és paper mullat.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ fa notar que l'informe de l'estat de la ciutat és una radiografia que palesa l'acció dels diversos governs municipals al llarg de les tres últimes dècades, i que en certa manera hauria de permetre analitzar les seves polítiques, entre les quals el govern de Barcelona en Comú, atès que el seus socis d'ICV-EUiA es pot ben dir que és la formació que més anys ha governat. Per tant, no és fàcil parlar de polítiques de canvi i fer determinades crítiques de la realitat de la ciutat quan almenys una part de l'actual govern ha tingut responsabilitats de govern durant trenta-tres anys.

Posa de manifest que ja fa dos-cents dies que el nou govern va prendre possessió, amb la minoria més absoluta de la història democràtica de Barcelona. Justifica aquesta constatació per afirmar que, tanmateix, no creu que el Govern tingui un problema de majories i minories, sinó de manca de determinació, de capacitat per tirar endavant projectes de ciutat més enllà de la paràlisi i la gesticulació a què ja els té acostumats. D'altra banda, considera que també és un problema greu la seva incapacitat per tirar endavant el diàleg amb els grups de l'oposició.

Observa que, tal vegada per aquests motius, les ordres del dia de plens i de comissions són pràcticament buits de continguts de govern, i potser per això estan més instal·lats en la inèrcia que no pas en l'empenta a què està obligat el Govern; i afegeix que probablement per aquest motiu a l'alcaldeessa li agrada més governar des del Twitter o el Facebook, quan no per via de decret, que no pas des del BOP o la *Gaseta Municipal*, que haurien d'estar farcits de decisions de govern.

En conseqüència, apunta com una primera reflexió que, transcorreguts prop de vuit mesos de govern, tan sols han sentit discursos buits de continguts reals de govern.

Tot seguit, fa notar que a l'informe s'utilitzen criteris dispars per analitzar l'estat de la ciutat, atès que de vegades es remunta als darrers quatre anys, i en altres casos a l'última dècada o més enllà. Entén que les raons per fer això són òbvies, ja que si es remuntés més enllà del 2011 pel que fa als indicadors d'ocupació, es posaria de manifest que el grup d'ICV-EUiA va proposar en el PAM 2007-2011 la proposta d'atur zero, tot i que el 2011, amb el tripartit a la Generalitat i el Govern del PSOE a l'Estat, va haver de reconèixer que aquesta fita a Barcelona no s'havia aconseguit, altrament a la ciutat es comptaven cent mil aturats.

Destaca, però, que amb la radiografia que els proporciona aquest informe poden constatar com, molt a poc a poc, aquesta xifra de cent mil persones aturades va a la baixa, amb una reducció els darrers dos anys d'un 10%, i que atribueix a la bona governança del Govern de l'Estat amb l'aplicació de mesures econòmiques i laborals que han permès la reactivació de l'economia i la creació d'ocupació.

Fa notar que en altres casos les valoracions i els indicadors de l'informe es remunten únicament als darrers quatre anys, perquè els convé per a la seva batalla contra les desigualtats a la ciutat —que subscriuen plenament—, atès que en funció de la cronologia que utilitzin poden evitar de fer palès que moltes d'aquestes desigualtats van començar amb governs d'esquerres a la ciutat, que la conjuntura de crisi ha agreujat molt els darrers anys.

I afegeix que li sorprèn que en aquests indicadors mai no apareguin les

dades de 2015, tot i que sospita que si s'hi incloguessin començarien a reflectir la tasca del govern actual, que no acompanyarien el discurs de l'alcaldeessa perquè palesarien els col·lapses en els serveis socials, les llistes d'espera de més d'un mes per accedir-hi a Nou Barris, Sant Andreu o la Verneda; igualment, es posaria de manifest que continuen les llistes d'espera en serveis essencials d'atenció a la gent gran com les residències, centres de dia o l'habitatge tutelat, o els més de dos mil nou-cents nens i nenes que no han pogut accedir a una plaça d'escola bressol.

Afegeix que, si a més dels aspectes que ha citat, es valoren les actituds de govern, poden comprovar fàcilment quin es el seu tarannà, i recorda a l'alcaldeessa que va garantir participació, però el cert és que l'ha substituïda per l'agitació social; i li retreu que, considerant-se republicana, exerceixi l'acció de govern com una monarca absoluta amb la màxima "tot per al poble però sense el poble". Fa avinent que l'alcaldeessa va prometre que la ciutat deixaria d'estar governada per uns quants, però el cert és que ara està governada per uns pocs, menys encara que els *quants* a qui criticaven, i que ho tenen tot.

Continua posant de manifest que el Govern prioritzava la lluita contra la privatització de serveis i la venda de la ciutat, tot i que obviava que va ser encetada pels tripartits municipals, que ho denominaven "externalitzacions". Recrimina a l'alcaldeessa que hagi anat un pas més enllà i privatitzi fins i tot la participació de les consultes, la participació ciutadana i els consells de barri.

Remarca que Barcelona ha de ser governada amb empena i no amb paràlisi, que afecta l'activitat econòmica i l'emprenedoria, que és allò que crea riquesa. Altrament, el Govern ho atura tot, entre altres motius per manca de capacitat de posar en marxa res que no sigui gesticular, perquè no té projectes de ciutat rigorosos i solvents, i quan els té no troba el suport de la majoria del Ple i opta per aturar l'activitat econòmica a la ciutat.

Entén, doncs, que no els ha d'estranyar que l'Hospitalet pugui arribar a ser el districte econòmic, financer, i fins i tot d'oci de Barcelona, atès que amb tantes limitacions i pegues al comerç de la ciutat, aquells qui vindrien a comprar a la ciutat des de l'àrea metropolitana o la resta de Catalunya, així com el turisme hauran de fer-ho fora, de la mateixa manera que ho hauran de fer els residents a la ciutat.

Assenyala que l'alcaldeessa va prometre el canvi, però la realitat és que només es constata continuïtat, en la fiscalitat, amb l'aprovació de projectes urbanístics i superfícies comercials per silenci administratiu —tres des de l'inici del mandat, dos dels quals responsabilitat directa del Govern—. Igualment, remarca que Barcelona té un greu problema de delinqüència, i fa notar que l'alcaldeessa, que té totes les responsabilitats en l'àmbit de la seguretat, no n'ha fet la més mínima referència en el seu parlament. Altrament, considera que ja és hora de manifestar que Barcelona ha de ser una ciutat amb llei i amb ordenances, que aplica amb absoluta fermesa les normes i que serà inflexible amb els qui no respecten les normes de convivència. Recorda que en la darrera sessió del Consell de Seguretat Urbana es van posar de manifest dades rellevants, entre les quals l'increment de l'índex de victimització de la ciutadania —una de cada quatre persones reconeixen o manifesten haver estat víctimes objecte d'un delicte el darrer any—, l'augment notori de delictes com les estrebades o els robatoris al domicili, mentre que, paradoxalment, es redueixen les detencions, les sancions per infraccions a les ordenances municipals i, paral·lelament, els ocupes tenen plena llibertat d'acció, i l'Alcaldia, mentrestant, retira acusacions contra els antisistema, no dóna el suport que cal a la Guàrdia Urbana en la lluita contra activitats irregulars com el *top manta* que, a més de ser competència deslleial, perjudica la imatge de Barcelona.

Destaca que la imatge de la ciutat atrau el turisme, que crea més de cent mil

llocs de treball, una oportunitat per a la ciutat que el Govern continua considerant un problema, però al qual és incapaç d'aportar cap solució.

Continua dient que els compromisos que havia adquirit el Govern en encetar el mandat, ara ni els recorda; i esmenta la remunicipalització de serveis, la rectificació de les polítiques injustes i regressives contra les rendes més modestes, entre les quals les tarifes de l'aigua o del transport públic, que a hores d'ara continuen sent les mateixes. Pregunta a l'alcaldeessa on és la moneda pròpia de Barcelona que va proposar; què se n'ha fet d'aquella determinació contra els desnonaments, immortalitzada en titulars, atès que el cert és que n'hi continua havent, alguns de promoguts per aquesta mateixa administració pel que fa a l'habitatge social de titularitat municipal.

Considera que el Govern va al titular fàcil, com quan anuncia que multaran les entitats bancàries per tenir pisos buits, quan el cert és que la majoria dels vuitanta-cinc solars públics estan buits.

Acaba la seva primera intervenció posant de manifest que les que ha expressat són tan sols algunes de les reflexions que voldria posar damunt la taula; però insisteix que l'alcaldeessa es prodiga més en el mitjà de comunicació i en les televisions que no pas es dedica als projectes de ciutat al servei dels veïns i veïnes de Barcelona, i li retreu que estigui més pendent de construir un nou partit polític i una alternativa que no pas d'exercir com a alcaldeessa en la construcció de la ciutat.

La Sra. LECHA enceta la seva intervenció agraïnt l'assistència del públic present al Saló de Cent.

Observa que el torn de paraula del seu grup sempre segueix al del grup del PP, per la qual cosa diu que els cal fer un sobreesforç, especialment quan aquest grup parla de delinqüència a la ciutat.

Dit això, posa de manifest que la candidatura de CUP - Capgirem Barcelona ha arribat a aquest consistori amb molt d'esforç, molt poc suport mediàtic i menys diners encara, cosa que no els ha restat gens d'il·lusió. Indica que, gairebé sense adonar-se'n, es van trobar immersos en un món de privilegis, començant per unes retribucions d'entre quatre mil i sis mil euros mensuals, aprovades la primera sessió del Plenari del Consell Municipal amb els vots a favor dels grups que ara parlen d'austeritat; a més de cotxes oficials, iPhone 6, targetes d'or de la Fira de Barcelona, entrades gratuïtes, a més d'un autèntic festival de dietes gairebé incontrolables.

Recorda que el 13 de juny de 2015, en aquella mateixa sessió, el seu grup va expressar que, fins llavors, l'Ajuntament havia segrestat la política per ella mateixa, i que tot allò que passava fora de les seves parets havia estat reprimat, criminalitzat o silenciats.

Diu que, transcorreguts gairebé vuit mesos, estan en condicions d'afirmar que, a banda dels gestos, rodes de premsa, algunes millores en qüestions socials i molta propaganda triomfalista, la realitat és que a hores d'ara encara no s'ha abordat cap mesura trencadora amb la vella política municipal i que plantegi un horitzó de transformació profunda de la ciutat i els seus barris. Entén que la mateixa inèrcia de la institució d'ençà de fa més de trenta anys, al servei de la classe i de la ideologia dominants, fa molt difícil aquest canvi proclamat. I, encara més, consideren que la manca de voluntat política per trencar aquesta inèrcia de la institució és allò que ho fa realment impossible.

Proclama que la CUP és desobedient de mena, per principis i per mandat polític, i que va arribar a l'Ajuntament per advocar per un nou concepte d'institucionalitat; així, quan parlen de nova política no diuen confluències en comptes de partit, sinó de construir una nova relació entre les persones, en societat,

que recuperi la política en majúscules. Remarca que parlen de la democratització de tots i cadascun dels espais de decisions que tenen conseqüències en la vida ciutadana.

Altrament, consideren que els plens de tràmit són poca cosa més que un espai on poder portar plaques de carrer borbòniques o bitllets de cinc-cents com a mostra de refús dels Jocs Olímpics d'Hivern.

Pel que fa a les polítiques socials, afirma que no dubten de la capacitat de diagnòstic del Govern municipal, especialment sobre la situació de l'habitatge, la salut dels barris o el sensellarisme, que ha palesat amb informes i compareixences. Tanmateix, entenen que cal posar fil a l'agulla pel que fa a les solucions.

Reivindica que aquestes respostes fugin de les mesures assistencialistes i que siguin de transformació social; i mentre es construeixen aquestes alternatives calen mesures per afrontar les necessitats més urgents. I afegeix que no es poden quedar amb això, que no seria res més que una rentada de cara al capitalisme depredador, que ha causat l'empobriment i la misèria.

Centrant-se en l'habitatge, constata que el conveni amb la Sareb, que en principi van pensar que podia ser un èxit, ha representat un negoci per a aquesta societat, alhora que ha generat un seguit de problemes que ha d'afrontar aquest ajuntament. I confirma que es neguen al fet que els diners de la població acabin servint per a rescats bancaris, ni que entrin en el circuit pervers de l'especulació. Reclama, doncs, el cens d'habitatges buits que ja s'hauria d'haver fet el 2007.

En aquesta línia, fa notar que Barcelona encara no està lliure de desnonaments, i entén que hauran d'anar més enllà de la compra d'alguns pisos. Així, recalca que si es vol garantir l'habitatge com un dret bàsic cal que aquesta institució abandoni la visió mercantilista de l'habitatge i que actuï amb la convicció que allò prioritari no és el valor de mercat, sinó l'ús dels habitatges per a una vida digna. I concreta que també ha de servir perquè les persones joves puguin començar un projecte de vida.

Amb referència a les dades sobre els barris contingudes a l'informe, destaca que mostren situacions de malnutrició infantil, mancances en equipaments, deficiències o absoluta manca de transport públic —com és el cas paradigmàtic de l'arribada del metro al barri de la Marina de la Zona Franca—, accés insuficient a la sanitat, diferències d'esperança de vida que arriben fins als set anys entre barris, i una pobresa profunda que queda ben palesa en les dades referents a les persones sense llar que, sobretot, són dones.

En conseqüència, reclamen solucions que passen, entre altres aspectes, per la dotació d'una partida pressupostària adequada per afrontar aquest diagnòstic de desigualtats.

En l'àmbit econòmic, valoren que Barcelona necessita un gir radical en les polítiques econòmiques. En aquest sentit, assenyala que el Govern ha de promoure els models de cooperació, gestió comunitària i participativa, tant en el sector públic com en el privat; i posar les bases per a una transformació profunda social i econòmica que contribueixi al control col·lectiu i la gestió compartida entre treballadors i usuaris.

Posa en relleu que Barcelona ha de ser punta de llança en un canvi que deixi enrere la concepció mercantilista i capitalista de la producció, i que posi al centre de les seves polítiques el desenvolupament amb plenitud de les persones i la cobertura de les seves necessitats.

Posa com a exemple del que acaba d'expressar, i que els disgusta profundament, que es dediquin cinc milions d'euros anuals a la fidelització del Mobile Word Congress, i només quatre a potenciar l'economia cooperativa social i solidària. Entenen que això reflecteix que alguna cosa s'està fent malament, i

constaten la diferència a l'hora de fixar un ordre de prioritats al servei d'una majoria empobrida a la ciutat.

Continua dient que el monocultiu del turisme massiu ha sobrepassat el límit social i ambiental de la ciutat; i lluny d'aprofundir en aquest model depredador que fa la vida impossible als veïns i les veïnes, que acaba amb el petit comerç i la diversitat i ocupa i massifica l'espai públic, el seu grup defensa tirar endavant una política de decreixement turístic, que ha d'anar acompanyada de major redistribució dels beneficis del sector turístic, i aplicar polítiques socials i urbanes als barris. Afegeix que, paral·lelament, cal desenvolupar nous espais productius que permetin la generació d'alternatives econòmiques, democràtiques i transparents i lliures de precarietat i explotació.

Remarca que aquest impuls de transformació econòmica de la ciutat ha de començar per aquest ajuntament. En aquest sentit, indica que malgrat els compromisos electorals de Barcelona en Comú de municipalització del servei d'atenció domiciliària, la plantilla de BTV i Parcs i Jardins, l'Ajuntament ha renovat la privatització en dos d'aquests casos, en comptes de revertir la situació i posar la gestió i el control en mans municipals.

Es pregunta, doncs, què pretenen transformar si des del mateix Ajuntament es promou la precarització, la subcontractació i l'explotació; amb el manteniment d'uns convenis col·lectius de misèria i la "contrareforma" laboral que inspiren la política municipal amb els serveis públics.

Es refereix, tot seguit, a la resposta ràpida per a l'acolliment de les persones refugiades per part de l'alcalde, que valora molt positivament, i que va comportar, al seu torn, una resposta solidària de moltes persones a la ciutat; malauradament, l'Estat espanyol no va estar a l'altura de la situació, i considera que no s'ha respost suficientment a aquest impediment, i les persones refugiades i migrades encara tenen moltes dificultats per empadronar-se i pateixen una inhumana exclusió sanitària.

Afegeix que a tot això s'hi suma que els col·lectius més explotats, o directament exclosos de la societat, pateixen la criminalització i la repressió quan només miren de sobreviure; i, en aquest sentit, consideren que la persecució dels venedors ambulants és un exemple clar d'allò que no comparteixen amb el Govern, i que insten a rectificar amb immediatesa. Observa que si la mateixa alcaldessa va acudir a la manifestació per al tancament del CIE, consideren una incongruència que admeti que siguin perseguits els qui n'han sortit.

Diu que tenen clar que pertanyen a la classe treballadora, i per això no permetran que la drete els enfronti amb els seus discursos incendiàries.

Tot seguit, recupera alguns punts del programa electoral de Barcelona en Comú quant a seguretat i dret civil i exigeix que es compleixin, entre els quals la derogació immediata de l'ordenança de civisme; dissolució de la unitat de policia administrativa i seguretat (UPAS) de la Guàrdia Urbana. En l'àmbit de la democràcia, recorda que el 24 de maig van expressar la voluntat majoritària de canvi a la ciutat, i llavors van advertir que aquest canvi no era una alternança de càrrecs, sinó el canvi de polítiques, i que no era suficient treure CiU del Govern municipal. Tanmateix, els tempos de la institució, les ordres del dia dels òrgans de govern, i els continguts de les sessions, que els arriben amb quaranta-vuit hores d'antelació, impossibiliten que puguin portar els debats fora de la institució, que està pensada perquè les decisions les prenguin molt poques persones.

Altament, per al seu grup la participació és la implicació col·lectiva en un procés de deliberació, per a la qual cosa cal desaprendre els vells esquemes de la participació estètica i impulsar consells de barri, assemblees sectorials i mecanismes de deliberació i de decisió popular.

Remarca que el municipalisme és el primer espai d'intervenció política, institucional i popular.

Acaba la seva intervenció recordant que el dia de la constitució del Consistori van oferir al Govern la seva cooperació per plantar cara als *lobbies*, als poders fàctics, a les ingerències del capital i els seus titelles de l'Estat; altrament, els van avisar que estarien en una posició enfrontada si optaven pel continuisme i les passes enrere. Tanmateix, a dia d'avui, tenen el convenciment que són molts els objectius estratègics que poden compartir per a la ciutat, i per aquest motiu, malgrat discrepàncies i diferències, ratifica la voluntat de col·laboració per assolir grans acords pel canvi de model de ciutat.

La Sra. ALCALDESSA confirma que els sis minuts de què disposa per al torn de rèplica només li permetran respondre succintament les intervencions, per la qual cosa avança que està disposada a donar més explicacions fora del ple.

Comença responnent la intervenció de la Sra. Lecha, que ha interpel·lat el Govern en molts aspectes. Assenyala que està completament d'acord que sempre s'ha de fer més, però demana, en general a tots els grups, una mica de comprensió del que es pot haver fet en només set mesos de govern, tot i que amb la màxima dedicació i responsabilitat, però entén que resulta evident que no han pogut resoldre tots els problemes i qüestions en tots els àmbits que fa anys que duren, i que en molts casos depenen d'altres administracions.

Així, quan el grup de la CUP demana promoure la municipalització, recorda que només d'arribar ja van aturar la privatització de la gestió de dues escoles bressol. Pel que fa a BTV, precisa que han votat en el ple que no s'interposin recursos a una sentència judicial, i han manifestat moltes vegades que estan a favor de la municipalització del servei i que treballen per fer-la possible. Tanmateix, remarca que, com a govern, han de complir les regles del joc. I recorda que el principal impediment és la Llei Montoro, aprovada pel PP, que impedeix fer oferta pública, i fa notar al Sr. Fernández Díaz, que també s'ha referit a l'incompliment de les municipalitzacions que portaven en el programa electoral, que és el seu partit que els ho impedeix amb una llei que, apunta, va comptar amb el suport de CiU al Congrés dels Diputats.

Confirma que no obstant aquests impediments, treballen perquè els serveis bàsics d'atenció primària puguin ser municipalitzats, alhora que confien que canviï el panorama estatal i puguin aconseguir més marge per fer oferta pública.

Lamenta, també, que la Sra. Lecha els retregui el conveni de la Sareb. En aquest sentit, precisa que la Generalitat està fent convenis de cessió de pisos a tres anys, mentre que aquest ajuntament ha aconseguit que siguin de vuit anys, i remarca que s'han fet responsables no només de pisos buits, sinó també ocupats, atès que és molt millor que els llogaters en situacions d'emergència i de vulneració de drets puguin tractar amb l'Ajuntament que no pas amb la Sareb.

Concreta que, de moment, han aconseguit un conveni de cessió de dos-cents pisos amb aquesta societat —alguns d'ocupats i altres de buits—, i han negociat per aconseguir millors condicions; alhora, destaca que han estat el govern que més ha aconseguit en matèria de recuperació d'habitatge buit d'entitats financeres i de la Sareb.

Fa notar la coincidència en les intervencions dels grups del PP i de Ciutadans, en les quals ha planat el to tremendista i les acusacions al Govern de despotisme, de manca de diàleg i d'arbitrarietat. Altrament, nega que Barcelona sigui la ciutat del caos de què parlen, tot i que com és evident sempre hi ha aspectes de convivència, i defensa la feina de la Guàrdia Urbana en aquest sentit. Per tant, entén

que el fet que la seguretat no sigui notícia habitual és positiu, atès que vol dir que la tasca de la Guàrdia Urbana en mediació i prevenció funciona bé, i més enllà dels problemes de petita delinqüència, les dades demostren que els problemes essencials de la ciutat són de convivència a l'espai públic, que el Govern aposta per resoldre amb polítiques de seguretat de prevenció, de proximitat, de col·laboració i de cooperació amb el teixit urbà.

Recrimina a aquestes formacions, per tant, que creïn alarmisme del tot infundat i que pot acabar desembocant en allò que justament pretenen evitar. I fa avinent al Sr. Fernández Díaz que si tant li preocupa la seguretat, se centri en l'historial d'imputacions del seu partit que realment generen alarma social.

Quant a les intervencions d'ERC i del PSC, que coincidien a oferir la seva col·laboració al Govern, que entén que és sincera tal com s'ha demostrat amb fets concrets, entre els quals l'aprovació de les ordenances fiscals o l'ampliació pressupostària. Tanmateix, ambdues formacions els han acusat de no tenir model, i els recorda que acaben de presentar un PAM amb cinc eixos ahir mateix, amb moltes mesures concretes que, evidentment, estan oberts a negociar. I afegeix que d'ençà que van arribar al Govern no han deixat de fer mesures de xoc i d'implementar plans i mesures que ha detallat en la seva primera intervenció.

Finalment, demana lleialtat als grups de l'oposició en el sentit que siguin coherents quan demanen que siguin propositius i constructius.

El Sr. TRIAS entén que, malgrat que l'alcaldeessa no s'ha referit a la seva intervenció, poden coincidir en aspectes bàsics i posar-se d'acord a treballar per l'eradicació de la pobresa, l'atur o les emissions. Tanmateix, considera que el problema rau en com fer-ho i amb quina velocitat, ja que el temps és competitivitat, i bé ajuda a tirar les coses endavant o bé contribueix a deixar-les enrere. Insisteix que no tenen cap intenció d'impedir que les coses tirin endavant, però sí que volen discutir-les i acordar-les.

Observa que, tot i que el Govern municipal està a punt d'arribar a un acord amb el grup del PSC, aquest també s'ha queixat d'haver rebut ahir mateix el document del PAM. Entén, doncs, que aquesta manera d'actuar, sense buscar les aproximacions ni diàleg, no funciona, malgrat que tots són conscients de les discrepàncies que mantenen.

Fa notar a la Sra. alcaldeessa, que ha afirmat moltes vegades que no hi ha obstacles sinó manca de voluntat política, que la Llei Montoro, per exemple, és un obstacle com ella mateixa acaba de reconèixer. Així, recomana que quan facin propostes ho tinguin en compte, altrament corren el risc de caure en la demagògia.

La Sra. MEJÍAS es dirigeix a la part del públic que l'ha esbronat després de la seva primera intervenció per advertir-li que la pluralitat política i de veus d'aquest ajuntament és un valor democràtic que no s'hauria de perdre de vista.

Dit això, replica les queixes de l'alcaldeessa per les acusacions de prepotència que li ha fet abans posant de manifest que n'acaben de tenir una mostra ara mateix, atès que el seu "xicot" principal, a qui està convidant a formar part del Govern de la ciutat, també ha criticat que no els hagin dit res del PAM fins a la seva presentació ahir; per tant, entén que és un exemple clar de prepotència del Govern que no l'ha negociat amb absolutament ningú.

Addueix que aquest pacte de govern que pretén Barcelona en Comú està més aviat immadur, i aconsella a l'alcaldeessa que obri la possibilitat de formar part dels acords a tots els grups de l'oposició.

El Sr. BOSCH fa notar a la Sra. Mejías i al Sr. Fernández Díaz que la ciutat

que descriuen sembla l'escenari d'una pel·lícula de lladres i serenos; replica que Barcelona no és això, que la ciutat no es pot fer a cops de bastó i, tanmateix, la Sra. Mejías es postula per formar part d'acords amb les forces d'esquerra.

Diu que li ha sorprès la coincidència de les dues formacions en aquest aspecte, i diu que fins i tot sembla que hagin format part del mateix partit polític.

El Sr. COLLBONI puntualitza a la Sra. Mejías que l'alcalde i ell mateix de "nòvios" van ben servits i que allò que hi ha entre ells és pura política, i que si es fa bé i no cometen errors ni precipitacions pot donar fruits molt beneficiosos per a la ciutat, com sempre ha estat quan les esquerres han col·laborat en el seu govern.

Remarca que perquè la possibilitat de fer governable la ciutat sigui realitat hi ha un seguit de mesures i temes pendents bloquejats per manca de majoria objectiva de govern, però també per falta de capacitat de diàleg, no tant amb els grups municipals com amb els sectors afectats, per exemple, per la moratòria de turisme, els horaris comercials o la modificació de l'Ordenança de terrasses.

Manifesta que és partidari de canviar les regles per a un nou model productiu, però adverteix que, de regles, n'hi ha d'haver, així com acords i consensos que no es produeixen ara com ara.

Fa avinent que també han de parlar del model de gestió de l'Ajuntament i, en aquest sentit, el grup de la CUP ha fet una reflexió sobre el model de gestió de serveis existent, si cal municipalitzar-los tots, si han d'existir instituts amb una gestió diferenciada, o bé que no s'han d'externalitzar, en cap cas, determinats serveis. Insisteix que aquest és un debat pendent.

Confirma que el seu grup es posarà al costat del Govern per exigir amb fermesa les inversions que necessita Barcelona i que són obligació de la Generalitat i de l'Estat, hi governi qui hi governi. Recorda, en aquest sentit, que han d'acabar l'L10 del metro que ha d'arribar a la Marina de la Zona Franca, obtenir finançament per a l'operació del tramvia o l'acabament de l'estació de la Sagrera; i remarca que si no se sumen les forces polítiques de la ciutat serà molt difícil concloure aquests grans projectes de ciutat.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ qualifica la relació de Barcelona en Comú i el PSC com a endogàmia matrimonial, atès que han estat casats trenta-dos anys en governs de la ciutat amb ICV-EUiA, ara soci de govern, i en aquest mandat la unió es va consumir amb el vot a favor de la investidura de la Sra. Colau.

Demana al grup del PSC, que valora la possibilitat d'incorporar-se al Govern municipal, que estableixi línies vermelles, com ara la renúncia de Barcelona a l'adhesió independentista promoguda pel Parlament de Catalunya, i que la ciutat no sigui moneda de canvi de cap mena de pacte per formar govern a Espanya.

Insisteix a demanar que no es posi Barcelona al servei d'un projecte independentista, ignorant quina és la realitat de la ciutat, capital de Catalunya i, per tant, una gran capital d'Espanya.

Aposta per una Barcelona que creu en la col·laboració publicoprivada, en què el sector públic i el privat poden fer més coses i millor que no pas per separat, i que és imprescindible per al progrés de la ciutat.

Fa avinent que podrien estar d'acord en el fet que cal ampliar drets i frenar desigualtats, però per enfortir aquests drets fa notar que és imprescindible ser exigents en les obligacions i deures de tota la ciutadania; i per frenar les desigualtats, assenyala que l'única recepta de govern possible són els projectes de ciutat, amb el PAM, els PAD, inversions i plans sectorials.

No havent-hi altres assumptes per tractar, la Presidència aixeca la sessió a les dotze hores i quinze minuts.